

om, nemlig efter Recepturen, og hvad der ligger uden for Recepturen af egentlige Apotekervarer, det vil sige, af Varer, som ere forbeholdte Apotekere, og som kunne sælges i Haandkøb uden Recept. Det gaar jo vistnok i ethvert Apotek sammen med Salget af en hel Del andre Varer, der ikke ere forbeholdt Apotekere, saaledes at man der ved kommer til at tage en hel Del med, som Apotekerne ikke have nogen Eneret til at sælge, og derfor vil man ikke kunne tage det Brutto-princip for hele Apotekets Omsætning, men maa saa indskrænke sig til at tage Apotekets Omsætning inden for Recepturen, men det er jo et Princip, der er store Banfælgigheder ved.

Det ærede Medlem, der talte først, og som jo har været Formand i denne Kommission, var temmelig fritstillet lige over for den Stala, som Kommissionen har opstillet i § 2 og i Betænkningen, og han gjorde navnlig opmærksom paa den Mislighed, som der jo ogsaa er ved det, at medens Afgiften er stigende med 600 Kr. for hver 1000 Kr. i de Indtægter, der ligger mellem 9000 Kr. og 18000 Kr., saa hentyer Afgiften i det Djeblisk, man kommer til 18,000 Kr. og derefter, ned til at være 500 Kr. for hver 1,000 Kr. Det er naturligtvis ganske irrationelt ved en saadan Stala, og jeg tror ganske vist, at man har maattet kunne finde en mere korrekt, matematisk Stala. Men utvivlsomt er der jo dog en Stigning, en Proportion i Stalaen, idet den Omstændighed, at der kan fradrages et vist Beløb, eller rettere den Omstændighed, at Afgiften af de første 1200 Kroner kun regnes som $\frac{1}{8}$ osv., bevirker, at der selv paa de meget høje Afgifter bliver en Proportion med Hensyn til Afgiften. Og da der vel ikke praktisk med Hensyn til de egentlige Apotekerforretninger vil være Tale om de meget store Indtægter af over 18,000 Kr., tillægger jeg det ikke saa megen praktisk Betydning, saa jeg tror egentlig, den ærede Taler var noget for streng mod, om jeg saa maa sige, sin egen Stala. Det er i hvert Fald en Ting, der ikke volder nogen Banfælgighed for mig. Dernæst tror jeg heller ikke, at man kan indvende mod § 2, at den ikke skulde være let fattelig, let forståelig. For enhver, der vil gøre sig den Ulejlighed at opstille det Regnestykke, er vistnok § 2, andet Stykke, fuldstændig korrekt og ogsaa forståeligt. Men der en Ting ved § 2, ikke i 2det Stykke men i 3die Stykke, som er værre, og det er, at der utvivlsomt er en positiv Fejl der. Der staar nemlig, at Afgiften, der beregnes med Halvdelen, begynder med „over 9000 Kroners Indtægt,“ men det er ikke rigtigt, den begynder med

„over 7,200 Kroners Indtægt.“ Jeg tror at den ærede Kommission, som har konciperet denne Bestemmelse, har sprunget fra de Bestemmelser, der gives i 3die Stykke, tilbage til de Bestemmelser, der gives i 2det Stykke, og derved er den kommen til at skrive 9000 Kr. i Stedet for 7200. Det er jo nemlig klart, at det er de første 6 Gange 1200 Kr., hvoraf der beregnes efter en anden Brøk end $\frac{1}{2}$, men 6 Gange 1200 er utvivlsomt 7200, det Regnestykke er ganske simpelt, og man kan ikke saa det til 9000 Kr. Naar saa det ærede Medlem vil læse, hvad der staar: „den sidste Kvota“ — nemlig $\frac{1}{2}$ — „begynder med 9000 Kr. Indtægt og udredes af enhver yderligere Merindtægt“, saa kan man kun skrive det, naar man glemmer, at det, der her er Tale om, er den afgiftspligtige Sum. Og tager man nu en afgiftspligtig Sum af 18,000 Kr., som netop er det Punkt, hvor den virkelige Indtægt falder sammen med den afgiftspligtige Indtægt, saa beregner man først $\frac{1}{8}$ af de første 1,200 Kr., $\frac{1}{7}$ af de næste 1,200 o. s. v., men naar man kommer til de syvende 1,200 Kr., saa beregner man straks $\frac{1}{2}$. Altsaa det er af Merindtægten over 7,200 Kr., man beregner $\frac{1}{2}$, og ikke af Merindtægten over 9,000 Kr. Men selv dette skulde ikke foranledige mig til at stemme mod Lovforslaget, for uagtet jeg anser det for utvivlsomt, at det er galt, er Meningen jo let forståelig, og man ser den ogsaa af Motiverne. Fejlen ligger deri, at naar man taler om 9,000 Kr., mener man derved den afgiftspligtige Værdi, som svarer til 9,000 Kr., hvilket er 7,200 Kr.

Man har i § 5 opstillet det Princip, at den Nettoindtægt, hvoraf der skal svares Afgift, er ikke alene Nettoindtægten af den egentlige Apotekerforretning, derunder indbefattet de Varer, der sælges i Haandkøb, uden just at være Apotekerne forbeholdt ifølge Lovgivningen, men man har taget der ind under al anden Handel eller Fabrikation, som den Mand, der nu tilfældigvis er Apoteker, driver ved Siden af. Hvis han f. Eks. driver en stor Forretning med Smørfarve, hvad man jo har Eksempel paa, tjener 100,000 Kr. paa Smørfarve, som i og for sig ikke har det mindste med Apotekerforretningen at gøre, og som man ikke behøver hverken Bevilling eller Privilegium til, saa skal denne Mand, fordi han nu er Apoteker og har stor Indtægt af Smørfarve, af sin Smørfarveforretning svare henved 50 pCt. om Aaret til Staten. Nu er der jo ganske vist gjort en Reservation, som hjælper en Del paa det, idet der staar, at denne Handel og Fabrikation ikke medtages, naar den drives som selvstændig Forretning, albeles affondret